

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. Ямбол, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Галина Ив. Вълчанова Люцканова
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря Ц. Х. Г.

като разгледа докладваното от Красимира В. Тагарева Въззивно гражданско
дело № 20222300500342 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. Х. П. от с. *****, обл.*****, подадена от
процесуалния му представител адв.Т. З. САК, против Решение №55/05.06.2022г. по гр.д. №
291/2021г. на Елховски районен съд, с което е отхвърлен като неоснователен и недоказан
предявеният от въззивника иск с правно основание чл.439, ал.1, вр. чл. 124, ал.1 ГПК против
„Топлофикация София“ ЕАД гр.София за признаване за установено по отношение на
ответното дружество - взыскател по изпълнително дело №783/2015г. по описа на ЧСИ С. Я.
,рег.№*** в КЧСИ, с район на действие СГС, че поради погасяване по давност не дължи
сумата от общо 2682.68 лева, от които 2140.62 лева за доставена от дружеството топлинна
енергия през периода м.12.2009г. до м.04.2011г., ведно със законната лихва за периода от
09.08.2012г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 391.42 лева за периода
от 31.01.2010г. до 25.07.2012г. и 150.64 лева разноски по делото.

Оплакването на въззивника е за неправилност на решението на първата
инстанция, поради нарушение на материалния закон. Счита, че решението противоречи на
събраните доказателства по делото и на преобладаващата съдебна практика по сходни
казуси и неправилно ЕРС е отхвърлил направеното възражение, че процесните задължения
се погасяват с тригодишна давност, приемайки, че в случая е приложима петгодишна
давност, тъй като заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително
основание. В тази насока сочи съдебна практика, вкл. на ВКС, според която заповедното
производство не е приравнено на исковото и заповедта за изпълнение не формира сила на
пресъдено нещо, а тя се ползва единствено с изпълнителна сила, поради което не може да се
приложи по аналогия чл.117, ал.2 ЗЗД. Като неправилен е оспорен и другият решаващ извод
на районния съд, че срокът за перемпцията по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК е започнал да тече от
27.04.2017г. (когато са връчени заповедните съобщения от ЧСИ до банките, където длъжникът
има банкови сметки, съгласно чл.450 от ГПК) и са изложени подробни аргументи в тази
насока. Направено е оплакване, че описът на недвижимия имот не е протоколиран, поради
което това изпълнително действие е нищожно и не следва да породи правни последици.
Въззивникът изтъква, че според съдебната практика разпоредбата на чл.434 от ГПК е
императивна и посочва, че за всяко извършено действие от страна на съдебния изпълнител,

същият е длъжен да състави акт, с който да удостовери действието си, като протоколът следва да съдържа реквизитите, посочени в закона, а неустоверените в протокола действия се смятат за неизвършени. Изразява и несъгласието си с извода на първоинстанционния съд, че единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право, като новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело. В тази връзка сочи съдебна практика, според която с настъпването на перемпцията е налице забрана да се извършват последващи изпълнителни действия, но дори и да бъдат предприети такива, те се обезсилват по право и не могат да доведат до прекъсване на давността. Твърди, че всички извършени след 10.03.2017г. (две години след вписване на възбраната), алтернативно след 23.03.2017г. (две години след насрочване на описа) изпълнителни действия, които поначало са годни да прекъснат давността (наложени запори на банкови сметки от 19.04.2017 г.), не се породили този ефект, тъй като са били извършени след настъпилата по силата на закона перемпция на изпълнителното производство.

По тези съображения въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение на ЕРС и за постановяване на решение от окръжния съд, с което да уважи предявения иск, с присъждане на направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

Въззиваемата страна „Топлофикация София“ ЕАД гр.София, чрез процесуалния представител старши юрисконсулт М.Н., е подала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба като неоснователна, споделяйки изводите на първоинстанционния съд. Навежда и доводи, че приложение намира Постановление №3 от 18.11.1980г. по гр.д. № 3/80г. на Пленума на ВС, което е отменено впоследствие с приемането на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, но посоченото ТР поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР №2/26.06.2015г.на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това, като се позовава на Решение №170 от 17.09.2018г. по гр.д. № 2382/2017 г. , IV г.о. на ВКС и излага подробни съображения в тази насока.

В о.с.з. въззивникът и пълномощника му адв.З. не се явяват, като адв.З. депозира писмена молба с изложени доводи и искане за уважаване на въззивната жалба, сочейки и съдебна практика.

Въззиваемата страна, чрез юр.к.Ибрямова, депозира писмена молба, с която настоява за потвърждаване на решението на първата инстанция и за присъждане на разноските във въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение.

ЯОС намира, че въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на контрол съдебен акт, поради което може да се разгледа по същество.

За да се произнесе, съдът приема от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск по чл.439 ГПК, предявен от Д. Х. П. от с. *****, обл.*****, против "Топлофикация София" ЕАД гр.София, за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумите: 2 140,62лв. за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м.12.2009г. до м.04.2011г., ведно със законната лихва върху сумата от 08.09..2012г., сумата 391,42лв.,55лв. - мораторна лихва за периода 31.01.2010г.-25.07.2012г. и сумата 150,64лв. - разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№17306/2012г. по описа на СРС и които са предмет на принудително изпълнение по изп.д.№783/2015г. по описа на ЧСИ С. Я, с район на действие съдебния район на СГС. Недължимостта на сумите ищецът е обосновал с погасяването на тези вземания на ответника по давност (независимо дали срокът на давността е 3г. или 5г.), като според него давността е започнала да тече след влизане в сила на заповедта за изпълнение и е изтекла в хода на изпълнителното производство.

Ответникът е оспорил иска с възраженията, че срокът на погасителната давност за задълженията на ищеца е 5-годишен на основание чл.117, ал.2 ЗЗД, че същият срок е бил прекъснат на 02.02.2015г. с образуването на изпълнителното дело и възлагането на ЧСИ правата по чл.18 ЗЧСИ, като давността е била прекъсвана многократно и след това и не е изтекла към датата на предявяване на иска, както и че към процесния случай намира

приложение ППВС №3/18.11.1980г. и от образуването на изпълнителното дело давност не е текла до 26.06.2015г., на която дата е постановено ТР №2/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС.

Фактическата обстановка по делото не е спорна между страните, същата правилно е разкрита от районния съд и е непроменена пред настоящата инстанция.

Установено е, че по подадено от ответното дружество "Топлофикация-София"ЕАД заявление, по образуването пред СРС ч.гр.д. №17306/2012г., СРС е издал Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 01.10.2012г., с която е разпоредил на длъжника Д. Х. П., настоящия ищец, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД сумата общо 2682.68лв., от която обща сума - 2140.62лв. за доставена от дружеството топлинна енергия през периода м.12.2009г. до м.04.2011г., ведно със законната лихва за периода от 09.08.2012г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 391.42 лева за периода от 31.01.2010г. до 25.07.2012г. и 150.64 лева разноски по делото. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.1, вр. с ал.7 ГПК и е влязла в сила на 30.04.2013г., като на 03.06.2013г. е бил издаден изпълнителен лист в полза на кредитора „Топлофикация София“ЕАД за присъдените против Д. Х. П. суми.

По молба от 02.02.2015г. на "Топлофикация София"ЕАД и въз основа на издадения в негова полза излист, против длъжника Д. Х. П. е образувано изп.дело №783/2015г. по описа на ЧСИ С. Я., с рег. №*** в КЧСИ и район на действие съдебния район на СГС. С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е възложил на ЧСИ по реда на чл.18 от ЗЧСИ да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, както и да определя начина на изпълнението.

По образуването изп.дело ЧСИ е изпратил на длъжника покана за доброволно изпълнение и с Постановление от 24.02.2015г. е наложил възбрана върху собствения на длъжника недвижим имот в гр.*****,ж.к.****, бл.**, вх.*, ет.*, ап.**, като възбраната е вписаната на 10.03.2015г. С Постановление от 23.03.2015г. ЧСИ е насрочил опис на имота за 23.04.2015г., като описът не е извършен.

На 19.04.2017г. ЧСИ е изпратил три заповрни съобщения до три банки в страната за наложен заповр на банковите сметки на длъжника Д.П. до размер на дължимите суми по изпълнителното дело. Заповрните съобщения са връчени на 27.04.2017г. и всяка от банките е уведомила ЧСИ, че налага заповр по наличната сметка.

На 06.11.2019г. вискателят „Топлофикация София“ ЕАД е подал молба до ЧСИ, с искане да се направи справка в НАП и наложи заповр върху трудовото възнаграждение на длъжника, както и да се насрочи опис на движими вещи, собственост на длъжника. На 20.01.2021г. с разпореждане ЧСИ е насрочил за 26.02.2021г. опис и оценка на движими вещи на длъжника, намиращи се в жилището му, а на 08.03.2021г. е изпратил заповрно съобщение и до друга банка - "Райфайзенбанк България" за наложен заповр върху банковата сметка на длъжника до размера на задължението.

При тази фактическа обстановка, с постановеното по спора решение ЕРС е отхвърлил предявения иск по чл.439 ГПК като неоснователен, тъй като е приел, че на основание чл.117, ал.2 ЗЗД давността за вземането на кредитора-ответника е 5-годишна и същата е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение - 30.04.2013г.; че същата на основание чл.116, б."в" ЗЗД е била прекъсвана многократно - на 24.02.2015г. с наложената от ЧСИ възбрана върху недвижимия имот на длъжника, на 19.04.2017г. с наложените заповри върху банковите сметки на длъжника, на 20.01.2022г. с насрочването на опис на движими вещи на длъжника и на 08.03.2021г. с наложения заповр върху друга банкова сметка на длъжника, като от всяко прекъсване на давността е започвал да тече нов 5-годишен давностен срок, който не е изтекъл към датата на предявяване на иска - 01.03.2021г. Относно изтеклият срок по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и основаниято за прекратяване на изпълнителното дело поради настъпила перемпция, съдът е изложил съображения, че перемпцията е без правно значение за давността, тъй като се касае за два различни правни институти и че независимо от настъпилото на 27.04.2019г. основание за прекратяване на изпълнението, след като пред съдебния изпълнител е направено искане за нов способ, той е бил длъжен да приложи новия способ, с който давността е прекъсната.

Обжалваното решение на ЕРС е валидно, допустимо и правилно.

В предмета на делото е отрицателният установителен иск по чл.439 ГПК за установяване в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника исковите суми.

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след

като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил тази защита на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По сегадействащия ГПК, в сила от 01.03.2008г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, при което разпоредбата на чл.439, ал.2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило.

В случая ищецът се позовава именно на факти и обстоятелства, настъпили след постановяване на влязлата в сила заповед за изпълнение - изтекъл срок на погасителна давност за оспореното вземане. Спорен във въззивното производство е въпросът какъв е срокът на погасителната давност - 3-годишен по чл.111, б."в" ЗЗД, тъй като се касае за вземане за периодично плащане или 5-годишен по чл.117, ал.2 ГПК.

Решаващият състав на въззивния съд - ЯОС намира, че срокът е 5-годишен, на основание чл.117, ал.2 ЗЗД. Посочената нормата регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Според съда заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание и само при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Действително, в процесуалния закон не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414, ал.2 ГПК (ред. до изм.ДВ бр.100/2019г.) преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила и се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията за иска с правно основание чл.424 ГПК - при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е трайната и непротиворечива задължителна съдебна практика на ВКС (напр. Определение №480/10.07.2013г. по ч.гр.д. №2566/2013г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК). Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, той може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. С изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект, а именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Съгласно разясненията по т.14 от ТР №2/26.06.2015г. по тълк.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, новият ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес и затова заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Тя се прекъсва с предявяването на иска за съществуване на вземането, но съгласно чл.422, ал.1 ГПК предявяването на този иск има обратно действие, само ако е спазен срокът по чл.415, ал.1 ГПК. Ако иск не е предявен или ако е предявен след изтичането на срока по чл.415, ал.1 ГПК (понастоящем чл.415, ал.4 ГПК), давността не се счита прекъсната със заявлението. Неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно нормата на чл.416 ГПК.

Предвид тези изложени съображения съдът счита, че нормата на чл.117, ал.2 ГПК следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК и влязла в сила, поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл.414, ал.2 ГПК, какъвто е разглежданият случай. В този смисъл е Решение № 118 от 7.07.2022 г. на ВКС по гр.д. №4063/2021 г., III г.о., ГК, което настоящият състав на въззивния съд възприема - че изискването по чл.117, ал.2 ГПК за пет годишен срок на новата давност, която тече от прекъсването на давността, се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение. В това решение, позовавайки се на задължителната практика на ВКС (определения по ч. гр. д. № 221/2010г. на IV г. о., по ч. т. д. № 1366/2015г. на II т. о., по ч. гр. д. № 4647/2015 г. на IV г. о., по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на IV г. о., решение по т.д.№562/2015г. на I т. о., решение по гр.д.№1722/2021г. на IV г.о. и др.), съставът на ВКС е посочил, че при всички хипотези на чл.416 ГПК (когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането), настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК, а

изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл.418 ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новия процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират.

ЯОС не споделя и не възприема сочената от въззивника необвързваща го практика на районни и окръжни съдилища в страната, според която влязлата в сила заповед за изпълнение не се ползва със сила на пресъдено нещо и след издаването ѝ не тече 5-годишна давност по чл.117, ал.2 ЗЗД, не споделя и приетото от ВКС с приложеното Определение №334/24.04.2019г. по гр.д.№281/2019г. на трето Г.О., тъй като същото не е задължителна съдебна практика.

Или съдът приема, че в случая заповедта за изпълнение е влязла в сила на 30.04.2013г. и от този момент е започнала да тече давността по чл.117, ал.2 ГПК, която изтича на 30.04.2018г., като към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело – 02.02.2015г., 5-годишният давностен срок не е изтекъл, предвид следното:

Към момента на образуване на изпълнителното дело приложение са намирали разрешенията на ППВС №3/18.11.1980г., като другият спорен във въззивното производство въпрос, въведен от въззиваемата страна е, от кой момент поражда действие отмяната на ППВС №3/18.11.1980г., извършена с т.10 от ТР №2/ 26.06.2015г., постановено по тълк.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му - в случая изп.д.№783/2015г. по описа на ЧСИ С. Я.

По този въпрос е налице практика на ВКС, формирана с Решение №170/17.09.2018г. по гр.д. №2382/2017г., на IV г.о. и Решение №51/21.02.2019г. по гр.д. №2917/2018г. на IV г.о., според която с тълкувателните си решения и постановления Върховният съд и Върховният касационен съд не дават разрешение на конкретен правен спор, а извършват общо тълкуване на конкретна правна норма, по прилагането на която е възникнала противоречива практика или е налице неправилна практика. Прието е, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни ППВС и ТР, те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т.е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Когато обаче се постановява нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова, е налице промяна в начина, по който ще бъде прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт, тази промяна настъпва занапред, защото не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все още не е действащ. Прието е, че последващите тълкувателни решения започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред и ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които за от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното постановление или решение, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. С оглед на така приетото, с посочените решения е изведен извода относно приложението на ППВС №3/18.11.1980г., според който, до постановяване на ТР по тълк.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т.10 от ТР №2/26.06.2015г., постановено по тълк.д. №2/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудителното изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира. Или даденото разрешение е, че отмяната на ППВС №3/18.11.1980г. има действие от 26.06.2015г. - датата, на която е прието противоположното тълкуване.

Настоящият решаващ състав на ЯОС възприема изцяло посочените две решения на ВКС и намира, че в случая с образуването на 02.02.2015г. на изпълнителното дело, давността за вземането на ответника е била прекъсната и до 22.06.2015г. давността по отношение на сумите, които ищецът Д.П. е осъден да заплати на "Топлофикация София"ЕАД е била спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнителното производство по изп.д.№783/2015г. по описа на ЧСИ С. Я. Давността е продължила да тече след 26.06.2015г. и е следвало да изтече на 26.06.2020г., но е прекъсната

на основание чл.116, б."в" ЗЗД с предприемането на изпълнителните действия - наложените на 19.04.2017г. изпълнителни запови върху банковите сметки на длъжника, с което, според задължителните разяснения по т.10 от ТР №2/26.06.2015г. по т.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС давностният срок е прекъснат и същият изтича на 19.04.2022г. Настоящият иск е предявен на 01.03.2021г. и към момента на предявяването му погасителната давност не е изтекла.

Същевременно, на 20.01.2021г. е насрочен за 26.02.2021г. опис и оценка на движими вещи на длъжника, а на 08.03.2021г. е наложен запов върху банковата сметка на длъжника в банка "Райфайзенбанк България", което е основание да се обсъжда дали отново е била прекъсната давността.

Неснователно се поддържа от въззивника, че изпълнителното дело е прекратено най-късно на 23.03.2017г., респ. на 19.04.2019г. при условията на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, при което последвалите изпълнителни действия (от 21.01.2021г. и от 08.03.2021г.) се обезсилват по право и не могат да доведат до прекъсване на давността. С посочената норма на чл.433, ал.1, т.8 ГПК е регламентирано, че изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т.10 на ТР №2/26.06.2015г., по тълк.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Съгласно чл.116, б."в" ГПК давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, а според задължителните разяснения по т.10 от ТР №2 от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ВКС, ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ: насочването на изпълнението чрез налагане на запов или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Както се посочи по-горе, с образуването на изпълнителното дело на 02.02.2015г., до 22.06.2015г. давността по отношение на сумите, които ищецът Д.П. е осъден да заплати на "Топлофикация София"ЕАД е била прекъсната и спряна, като давността е започнала да тече след 26.06.2015г. и е прекъсната на основание чл.116, б."в" ЗЗД с предприемането на изпълнителните действия - наложените на 19.04.2017г. запови, като е следвало да изтече на 19.04.2022г. По делото не е установено за периода 19.04.2017г. – 19.04.2019г. вискателят да е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия, респ. ЧСИ да е извършил такива по силата на възлагането от вискателя по чл.18, ал.1 ЗЧСИ, като такива са извършени на 20.01.2021г. с насрочването на опис на движими вещи на длъжника и наложения на 08.03.2021г. запов върху банковата сметка на длъжника. Според съда давността не е прекъсната с насрочения за 26.02.2021г. опис на движими вещи, тъй като описът не е осъществен, поради неуведомяването на длъжника за него, но е прекъсната с наложения на 08.03.2021г. запов. При преценка валидността и действието на това изпълнително действие след изтичане на горепосочения 2 – годишен срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК съдът съобрази разясненията, дадени с Решение №37 от 24.02.2021г. по по гр. д. №1747/2020г., на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК, според които перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Образуването на изпълнително дело не е

предприемане на принудително изпълнение, а канцеларско действие, което следва предявяването на изпълнителния лист за изпълнение. Когато молбата за изпълнение съдържа искане за прилагане на посочените в нея изпълнителни действия, то също не е предприемане на принудително изпълнение - такива са наложеният заповест и насочването на изпълнението върху вещи - те ще прекъснат давността, но с ефект от поискването им, освен ако осъществяването им е забавено по причина, за която възискателят отговаря - след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така е осуетявал тяхното прилагане. В Решение №127 от 12.07.2022г. на ВКС по гр.д. №2884/2021г., III г.о., ГК, е прието, че когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

Предвид тази формирана съдебна практика, която настоящият състав възприема, следва да се приеме, че извършеното от съдебния изпълнител след изтичане на 2-годишния срок изпълнително действие от 08.03.2021г. по налагане на заповест върху банковата сметка на длъжника, също е довело до прекъсване на давността. Към момента на завеждане на делото - 01.03.2021г., както и към момента на провеждане на устните състезания във въззивното производство, 5 – годишния давностен срок също не е изтекъл.

По изложените съображения ЯОС намира, че предявеният отрицателен установителен иск по чл. 439, ал.2 ГПК е неоснователен. При съвпадане на крайните решаващи изводи на настоящата инстанция с тези на първата инстанция, решението на ЕРС следва да се потвърди, а въззивната жалба като неоснователна, се оставя без уважение.

По разноските:

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на въззивника не се дължат разноски. Право на разноските има въззиваемата страна, която претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Доколкото тази страна е защитавана от юрисконсулти във въззивното производство, следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл.78, ал.8, вр. с ал.3 ГПК, поради което на "Топлофикация София"ЕАД следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., съгласно чл.25 от Наредбата за плащане на правната помощ, приета по чл.37 от ЗПП, като за размера на възнаграждението съдът съобрази, че делото не е от фактическа и правна сложност и юрисконсултите не са осъществили процесуално представителство в о.с.з., проведено на 08.11.22г. и на 13.06.2022г.

Водим от изложеното, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №55/05.06.2022г. по гр.д. № 291/2021г. на Елховски районен съд.

ОСЪЖДА Д. Х. П. от с.***, общ.**, обл.***, ул.***№*, с ЕГН *****, да заплати на "Топлофикация София"ЕАД гр.София, ул. "Ястребец"№ 23Б, ЕИК 831609046, на основание чл.78, ал.8, вр. с ал.3 ГПК направените пред въззивната инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 280, ал.3, т.1, изр.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____